

Verbena deel 4

Caro liet zich door Elias meevoeren, boven de toppen van de bomen. Als ze haar ogen een beetje opende zag ze naast zich Martijn, die ook door iemand gedragen werd. Liever hield ze haar ogen dicht, dan hoorde ze de wind door de bladeren ritselen, de vogels tjilpen en de zon op haar huid stralen. Verschrikt opende ze haar ogen en keek naar de lucht.

“Hoe kan de zon schijnen?” vroeg ze. “Het was aan het regenen en het onweerde en het was avond, het was.. donker”. Ze keek Elias vertwijfeld aan. Ze wist niet zeker of ze droomde of dat dit echt was.

Elias lachte. “We vliegen door de tijd heen dus ja het is weer licht maar wees niet bang, je bent de dag niet kwijt, we zijn juist teruggegaan in de tijd”

“Wat, terug gaan in de tijd? Dat kan toch helemaal niet” sputterde Caro tegen.

“In jouw beleving kan dat inderdaad niet maar wij kunnen dat wel” zei Elias, nu serieus. “Maar.. maar..”

“Ik snap dat je nu heel veel vragen hebt, die zal ik beantwoorden zodra het kan, nu moeten we ons concentreren om op het juiste punt terug te komen”

“Terug waar?”

“Naar het punt waar jullie onze schuilplek ontdekte in het bos”

“Dat was begin van de middag”

“Ja en we moeten weten hoe het kwam dat je vriend onze plek vond, hij is namelijk magisch zo bewerkt dat niemand de ingang zou kunnen vinden”

“Hij kan hij dan...” begon Caro.

“het toch gevonden hebben? Dat vragen wij ons ook af en om het te weten te komen moeten we terug naar dat moment, ik heb Tobias gevraagd om mee te komen, de rest is verder gegaan, die vinden we wel weer”

Caro giechelde.

“Tobias en Elias..”

“Ja en we zijn ook nog een tweeling”

Caro keek opzij naar de jongen die met Martijn in zijn armen vloog. Hij keek even op. Ze zag dezelfde blauwe ogen en het spierwitte haar als bij Elias.

Martijn, die alles gevolgd had, keek verbaasd naar Caro.

“Denk je dat het iets was wat we gedaan hebben, waardoor ik de ingang van de bunker kon vinden?”

“Iets gedaan, iets gezegd, iets gezien.. ik weet het niet, maar we komen er wel achter”.

Caro keek naar beneden en herkende het meer, waar ze met Martijn naartoe was gewandeld.

“We gaan dalen” zei Elias en Caro voelde aan haar oren dat de luchtdruk veranderde. Eerst gingen ze snel naar beneden en een paar meter voor de grond verminderde de snelheid en ze landden zacht op de grond.

“Hoe werkt het dan, zijn we nu echt eerder in de tijd, kunnen we iets veranderen?” vroeg Caro.

“Nee” zei Elias. “Je kunt niets veranderen, je kunt ook niet gezien worden, je kan alleen zelf zien”

“Aha”

“Kijk!” riep Martijn en wees naar links. Er kwam een stel aangelopen. Een jongen en een meisje. Ze liepen langs het water. Ineens hoorde ze een hard “au!” van het meisje.

Ademloos keek Caro toe.

“Dat zijn wij....” fluisterde ze.

“Klopt, maar ze kunnen je niet horen” zei nu de andere jongen, Tobias, die naast haar was komen staan. Ze keek hem even aan. Het evenbeeld van Elias, het was haast spookachtig.

“Hoe houden mensen jullie uit elkaar?” vroeg ze.

“Ik heb een moedervlek op mijn voorhoofd, zie je?”

Ze keek en zag een vrij grote moedervlek links op zijn voorhoofd zitten.

“Oh ja ik zie het”

“Als tiener wilde ik hem weg laten branden maar gelukkig heeft mijn moeder me dat afgeraden, nu is het mijn herkenningsteken”

“Ja mooi..” bracht Caro uit. Hij was zelf mooi, net zo mooi als Elias.

“Toob, ga achter die jongen aan” zei Elias.

Tobias vloog omhoog en volgde de jongen.

“We hadden ruzie gemaakt, weet je nog Caro, jij had je geprikt aan een brandnetel en ik ging iets zoeken om de pijn te verlichten, ik wist dat er een kruid moest bestaan dat de pijn wegnam en ik vond het”

“Het kruid...” mompelde Elias. Intussen zagen ze de Caro van de middag roepen naar Martijn.

“Het is nu niet leuk meer!” riep ze boos. Ze daalde een helling af naar beneden.

Tobias kwam in vliegende vaart terug. Hij liep niet, hij zweefde over de grond.

“Verbana heeft hij geplukt”

“Ja verbana.. heb je nog wat?” vroeg Elias en keek de Martijn van nu aan. Die knikte, stak zijn hand in zijn zak en pakte een takje met het kruid. Hij wilde het aan Elias geven.

“Nee nee” zie die en deinsde achteruit. “Ik kan het niet aanraken, het werkt net zo slecht op ons als op de vampieren, alleen zijn zij er nog banger van omdat het hun bloedlust aanwakkert”

“Waarom zouden ze daar bang voor zijn?”

“Ze houden zich in, willen niet gevonden worden, niemand mag weten dat ze bestaan, dus voeden ze zich grotendeels met dieren uit het bos. Maar ze houden zich verre van verbana, het schrikt ze af maar tegelijk worden ze er bloeddorstig van”

“Ja dat verklaart wel wat..” zei Martijn, die de scène met de rood-ogige wezens weer voor zich zag die op hen afkwamen.

“Wil je wat voor me doen?” Martijn knikte.

“Ga met deze tak verbana eens lopen naar de plek waar je de ingang van de bunker vond”

Martijn deed wat hem gevraagd was. Caro liep achter hen aan. Ze wierp nog een blik op hun andere zelf. De Caro van vanmiddag had het kruid op haar arm gesmeerd en ze begonnen te lopen.

“Snel, we willen er vòòr hen zijn”. Elias pakte Caro’s hand en Tobias die van Martijn en ze gleden met een enorme vaart vlak boven de grond. Ze kwamen bij de plek waar Martijn de bunker had ontdekt.

“Loop er eens naartoe” naar Elias.

Martijn liep er naartoe en zag de ingang die hij eerder ook had gezien.

“Probeer het eens open te maken”

“Maar ik kan toch niets doen of veranderen in het verleden?”

“We veranderen ook niets, ik geef je toestemming om hier fysiek even aanwezig te zijn”

Martijn schudde zijn hoofd in verwarring.

“Doe nou maar” drong Elias aan.

Martijn pakte de klink van de deur en trok eraan, hij ging open.

“Aaaah” zei Elias, hij kwam dichterbij en kraste met een takje iets in de lucht boven de muur.

“Nu snel weer dicht”

Martijn sloot de deur en ze liepen weg. Ze bleven staan kijken hoe de Martijn en Caro terug in de tijd naar de deur liepen, hoe Martijn hem opende en ze samen naar binnen gingen. Op dat moment verschenen de jongens met de zwarte capes met de kappen. Ze gingen om de ingang van de grot staan. Martijn en Caro hielden hun adem in, hoewel ze wisten wat er ging komen.